

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er fru Anne Baastrup, der kalder mig herop på talerstolen.

Fru Anne Baastrup skældte ud over, at vi finder på at lovgive på grund af en enkelt sag. Nu er det altså sådan, at det rent faktisk er umuligt at finde ud af, hvilken baggrund og hvilken vandel de mennesker, der har fået statsborgerskab på grundlag af § 3, har haft. Vi kan ikke få nogen oplysninger. Vi har spurgt, men man har ingen oplysninger, for man undersøger ikke de mennesker, så man ved faktisk overhovedet intet. Det er i virkeligheden et retskrav, disse fremmede har på at få dansk statsborgerskab, og det kan vi ikke acceptere, hvis de ikke opfylder de samme kriterier vedrørende kriminalitet og vandel, som vi kræver af de mennesker, der søger om naturalisation.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er beklageligt, at Venstre og De Konservative ønsker at skride til lovgivning på baggrund af én konkret sag, for som formanden for Indfødsretsudvalget tidligere nævnte, har der utvivlsomt været mange andre sager i alle de 28 år, denne ordning, hvorefter man kan få dansk statsborgerskab ved erklæring, har eksisteret.

Jeg synes, det ville være rimeligt at sige: Enten skal vi have en almindelig prøve eller en skærsild, som alle, der ønsker dansk statsborgerskab, skal gennemgå – det skulle indebære både opholdskrav, krav til sprogkundskaber, krav til vandel, krav vedrørende gæld til det offentlige osv. osv. – eller også skal vi opretholde den nuværende ordning, hvorefter ansøgere, som har opholdt sig i landet i så og så mange år og er kommet til landet i en ung alder, kan blive danske statsborgere ved erklæring.

Men jeg ser ingen grund til at fravige de nuværende regler. De unge mennesker, der søger om dansk statsborgerskab ved erklæring ifølge § 3, er i enhver henseende et produkt af det danske samfund. De kriminelle unge, der måtte få dansk statsborgerskab på denne måde, kunne jo lige så godt være indfødte danskere, og dem ville vi jo ikke drømme om at fratage statsborgerskabet – eller ville vi?

Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er utroligt, at man ligesom ikke vil forstå intentionerne i beslutningsforslaget, når man sammenholder det med det, vi har oplevet i de senere dage – altså den nye lovgivning vedrørende dobbelt statsborgerskab, der er vedtaget i Tyrkiet, og som man næsten bevidst har undladt at fortælle os om. Man prøver at presse os til at gå ind for dobbelt statsborgerskab.

Hr. Arne Melchior fortalte i morges, at i virkeligheden burde vi alle være verdensborgere; der burde ikke være noget, der hed dansk statsborgerskab. Og på baggrund af de taler, der er blevet holdt i dag, må jeg tro, at regeringspartierne i virkeligheden går ind for, at vi skal lempe kravene til at opnå dansk statsborgerskab ganske gevaldigt, ja, i virkeligheden skal der måske overhovedet ikke være nogen krav. Selv om fru Elisabeth Arnold har sagt noget andet, er det nok bare sådan lidt til pynt, for i virkeligheden bunder det nok i et ønske om, at der ikke skal være nogen krav.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at når man har været her sammenlagt 5 år indtil sit 16. år og uafbrudt fra sit 16. til sit 21. år, kan man erklære sig som dansk statsborger. Javel, men hvordan kan det så være, fru Elisabeth Arnold ikke vil stille det hele fuldstændig frit? Lad os tage et ungt menneske, der opfylder betingelserne, som har været her sammenlagt 5 år indtil sit 16. år og uafbrudt fra sit 16. til sit 21. år, og som er blevet 24 år, før vedkommende finder ud af, at man kan erklære sig som dansk statsborger. Den pågældende forsøger at bruge den paragraf, men får at vide, at det ikke kan lade sig gøre, og så må personen søge om naturalisation. Men hvis vedkommende har begået nogle voldsomme kriminelle handlinger, sidder fru Elisabeth Arnold og stemmer imod, at vedkommende skal blive dansk statsborger. Hvordan hænger det sammen?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Her i Folketinget er vi professionelle grænsedragere. Vi sætter grænser for tidsfrister, vi sætter aldersgrænser, og vi sætter også grænser for, hvor længe man skal have opholdt sig her i landet. Der vil altid være personer, som befinder sig på den ene eller den anden side af en eller anden grænse. Men Folketinget sætter disse grænser, og derfor vil der være personer på den ene side af grænsen, som føler sig uretfærdigt